

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

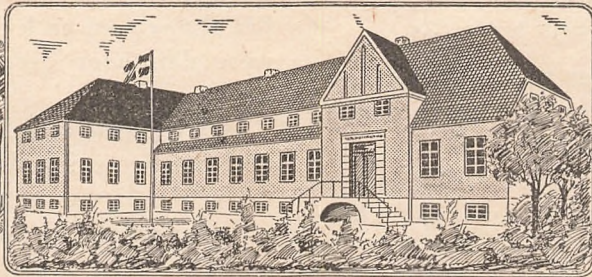
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

Juli 1950

„Bed og arbejd.“

42. årgang nr. 7

Lidt til eftertanke.

Missionæren fortæller.

Indianermissionær Young fortæller: En dag rejste en gammel Indianer sig op og sagde: »Missionær, engang var mit hår sort som en ravn, men nu er det blevet hvidt. Jeg er en gammel mand, men sådan noget har jeg endnu aldrig hørt. Jeg er så glad ved, at jeg ikke er død, før jeg hørte det glade budskab, bliv hos os, så længe Du kan og kom snart igen, for måske lever jeg ikke længe. Behøver jeg at sige mere?« »Ja, sig mere, jeg lytter gerne.« »Du har sagt »Vor Fader«, det er ganske nyt for os, vi har aldrig forestillet os den store ånd som fader. Vi hørte hans stemme i tordenen, vi så ham i lynet og stormen og var bange for ham. Du siger: Vor Fader. Er han da din fader?« »Ja«, sagde missionæren, »han er min fader.« Derpå sagde Indianeren, og hans stemme forråbte, hvor begærlig han var efter at høre svaret: »Vil det sige, at han også er min fader, fader til os arme Indianere?« »Ja, han er også din fader.« »Så er vi jo brødre,« råbte Indianeren.

»Guds fred med din ungdoms morgendrom,
Guds fred med din manddoms møje,
Guds fred med din kamp på livets strøm,
Guds fred med dit bristende øje.«

Hvor der er overensstemmelse, der er fred.

Venlig hilsen

Th. Rendtorff.

Fra Elevfesten

Når vi i dag har den store glæde og oplevelse at byde så mange tidligere elever velkommen, så spørger man uvilkårligt sig selv: hvorfor er de kommen, og svaret kommer af sig selv: det er minderne, der drager.

Hvad er det så for minder? Ja, det er vel alle mulige slags lyse minder. Jeg vil håbe, at mange, når de lader tankerne gå tilbage til skoletiden, også vil mindes de ord, der mødte dem, da de første gang skulle gå ind på skolen: Bed og arbejd.

Jo, for opfordring til bøn leder tanken hen til Gud, til Jesus, og skolen blev jo netop til, for at unge skulle få sindet vendt derhen, og vi ønsker stadig at vise den vej, for vi tror på det lille ord:

»Jesus vundet, alt vundet.
Jesus tabt, alt tabt.«

Eller som digteren udtrykker det:

»Og finder du ham, da finder du alt,
hvad hjertet kan evigt begære...«

Når vi så ønsker vore nuværende og forhenværende elever det allerbedste, så ved vi, hvem vi skal pege på.

Vi forstår godt disciplene, der, da Jesus spurgte dem, om også de ville gå fra ham, svarede: »Til hvem skulle vi gå?« Vi har oplevet, at kun hos ham kan vore hjerter finde hvile og glæde, og derfor ønsker vi at kunne synge med sandhed:

»Glad jeg til de andre vinker, som jeg kan:
kom med os at vandre til det frie land.«

Skolen skulle frem for alt stå som indbyder og sige: kom til Jesus, og derfor formaner vi til bøn, for at bede er at henvende sig til Gud. Bed så for dig selv, for dine, for alle. Bed for Guds rige, og tænk også på det lille hjørne af riget, som hedder Nr. Nissum højskole og efterskole.

Når vi ønsker, at noget må ske, så vi beder om det, så kommer det af sig selv, at vi arbejder for det. Derfor må vi arbejde for at få en god fremtid, vi må arbejde for at vore kære kan have det godt. Det almindelige folkelige og sociale må ligge os på sinde. Kunne man ikke vente af en ung pige, der er bleven grebet af Kristus, at hun ville vælge den plads, hvor der var hårdest brug for hende, pladsen i hjemmet med den forslidte kone og de mange børn. Det ville i alt fald være smukt gjort, og fremtiden ville rimeligvis lønne hende. Jo, for skal en ung kvinde en dag være husmor, då er det godt nok vigtigt at komme nogle måneder på en husholdningsskole; men den

årelange øvelse og erfaring er dog langt mere værd. (Det allerbedste er naturligvis begge dele tilsammen). Carlsen Skiødt burde have haft en stor præmie, fordi han har skrevet om en kvinde, der altid ville være der, hvor der var mest brug for hende.

Det vigtigste arbejde vil dog altid være det, der har evighedsværd. Når vi skal dø, er det lige meget, om vor formue er nul eller en million, og selv om man nok så kønt sparer for at sikre sin egen og eventuelt børnenes fremtid, så er det værd at erindre, at man ikke kan sikre sig økonomisk, — tænk blot på krig, devaluering og skatter. Endvidere er det ofte en tvivlsom fordel for et barn at have et rigt hjem. Hvorfor så bruge sin bedste kraft til at samle det, som tyve kan stjæle fra os. Er vi i bedste betydning forstandige, vil vi arbejde for det, der består, og ikke for det, der forgår.

Til åndeligt arbejde hører dette, at man besøger de ensomme og syge, trøster de sørgende og hjælper de fattige. Vor tid og vore penge er vi kun husholdere over. — Hvorfor kommer der så få penge ind ved ungdomsmødernes indsamlinger?

Åndeligt arbejde er prædiken og vidnesbyrd. Er du med her? Og — åndeligt arbejde er bøn. Man kan stride i bøn, og det er den vigtigste del af troens gode strid.

Bøn og arbejde hører sammen og kan ikke på redelig vis skilles ad.

Bøn vil samle os om Jesus, og de bedste venner er de, der kan bede sammen.

Når vi beder, søger vi vor tilflugt hos Gud, og han bliver vor bolig. Når vi beder, vil Gud løfte sine øjne til os og give os fred.

(Resumé af forstanderens tale).

Hjemme fra skolen

Selv om vi har fået megen regn, har vejret dog været dejligt varmt, så naturen har gjort sit bedste for at eleverne skulle have en dejlig sommer.

Over hele linien hersker der en stadig travlhed, og der er da også så meget, vi gerne skulle nå, og 3 måneder er en meget kort tid. Heldigvis beholder vi en god del af flokken i august og september også, og vi må håbe, det må blive almindeligt med 5 måneders sommerskole. Hvor mange vi bliver de 2 sidste måneder er endnu uklart; men det bliver vel ca. halvdelen, og 5 af højskoleeleverne, der var indmeldt for 3 måneder, har bestemt sig til at blive i 5. Det går let med at få understøttelsestiden forlænget, og det er naturligtvis en stor hjælp for nogle. Endvidere ser vi også sådan på det, at elevforeningen godt må hjælpe lidt til i sådanne tilfælde, da 5 måneders sommerkursus er fordelagtigt for skolen.

Fredag den. 16 juni havde vi besøg af vor tidligere forstander. Det var os en stor glæde at modtage førstelærer Kaag og en flok af hans skolebørn. Da det var en skoleudflugt, var besøget kun kort; men selskabet fik set skolen og nydt en lille forfriskning.

En flok norske gæster har vi også haft, og næsten hver dag er der noget ekstra.

De to store begivenheder har været elevfesten og udflugten. Da udflugten er omtalt andet sted i bladet, skal jeg her nøjes med at fortælle lidt om elevfestens forløb. De taler, der blev holdt, er refereret særskilt i bladet her, eller vil antageligt blive det senere.

Af indmeldte gæster var der lidt flere end i fjor; men ved havefesten og aften-

kaffen var vi i år knapt så mange som sidste år. Nå, vejret var heller ikke helt så fint som ønskeligt, og sidste år var vi også over 700 til aftenkaffe. Dette tal er lidt vanskeligt at slå — og især når sognets og egnens folk svigter os på grund af kølighed.

Vi havde en dejlig fest, og vejret ødelagde intet. Allerede lørdag aften kom der ca. 100 gæster, og om søndagen kom folk i massevis. Man mærker, at bilkørselen igen er fri; det er forbavsende så mange vogne, der kan samles i løbet af en formiddag.

Ved altergangsgudstjenesten var der mange, der ikke kunne komme ind i kirken, og vi har derfor tænkt, at vi til næste år skal have et højtaleranlæg på en eller anden måde. Jo, for højskoleeleverne er for det meste flittige kirkegængere, og det er en skam, de skal lukkes ude, når de kommer her for at genopleve lidt af deres højskoletid.

Foruden måltider, generalforsamling og taler havde vi gymnastikopvisning, sanglege, sangkor og et smukt og stemningsfyldt optrin, som godt kunne hedde: »Den tabte og genfundne datter«. Både lærere, lærerinder og elever havde gjort alt for at de hele skulle blive rigtig, godt og smukt. Og fliden og træningen lønnes da også; Folk var betaget af det, der sås og hørtes.

Om aftenen var haven smukt illumineret. Elektrikeren havde også gjort sit bedste. Til sidst så vi lidt fyrværkeri, og vi var rigtig i stemning til at synge: »Dejlig er jorden...«.

Næste dag var flokken bleven mindre; men foruden vore nuværende var der dog godt 100 forhenværende elever, der tog på fjordtur. Og nu var vejret helt rigtigt. Vi kunne rigtig synge, lege, snakke og nyde

tilværelsen. Vor nye formand holdt bibeltime for os, en bibeltime, som jeg håber at se på tryk her i vort blad.

Efter middagen rejste de sidste af gæsterne, og de var sikkert glade, fordi de havde taget sig tid til at få mandag formiddag med.

Vi, der blev tilbage, var glade og taknemmelige, og vi vil gerne takke alle, der glædede os med deres besøg.

Vinterskolen har samme antal indmeldte som i fjor ved denne tid; men vi har mange flere forespørgsler, så her er grund til jævn fortrøstning, da vi sidste år havde om trent fuldt hus. Til sommerskolen har vi en del forespørgsler, og den første indmeldelse er også kommen.

UDFLUGTEN

Atter i Aar drog Sommerskolens Elever ud paa en 3-Dages Tur rundt omkring til skønne og minderige Steder i vort Land.

Tidlig paa Dagen Torsdag den 6. Juli startede vi fra Højskolen medbringende store Forventninger, godt Humør og en anselig Madpakke.

Turens første Stoppested var ved Kaj Munks Mordsted i Hørbylunde Krat, hvor Forstanderen og Lærer Lindskov fortalte lidt om denne for Danmark saa betydelige Mand.

Næste Punkt paa Programmet var Sejlturen fra Silkeborg til Himmelbjerget, en skøn Natur, fyldt med lutter Idyl, dejligt at opleve, naar blot det ikke er for bestandigt. »Vi Vestjyder trives nu bedst i Blæst.« Turen op til »Bjerget« var herlig med den storslaede og vide Udsigt. Efter at have betragtet de mange Mindesmærker, og ikke at forglemme Kioskerne, drog vi atter afsted. — Vi stoppede op i Jelling, hvor vi saa Runestenene, hvorefter vi kørte til Else Bang Jakobsens Hjem, Lysholdtgaard, hvor vi spiste Middagsmad og drak Kaffe. Efter at Sangkoret

under Lærer Sørensens Ledelse havde givet Underholdning, startede vi.

I Fredericia saa vi Landsoldaten og Voldene, det var jo netop den 6. Juli, hvorfor Byen rigtig var klædt i Festdragt. En Tur til Lillebæltsbroen fik vi ogsaa med. I Kolding saa vi »Koldinghus«, der var ikke Tid til at gaa paa Museum, der er Grund til at haabe, at alle Deltagerne vil faa god Tid dertil senere. Vi havde efterhaanden samlet en Del Appetit, hvorfor det var ganske dejligt at stoppe ved Skamlingsbanken og spise en Madpakke. Desværre var det paa dette Tidspunkt rigtigt Regnvejr. Jeg vil inderlig haabe, at samtlige Deltagere maa komme til Skamlings en Solskinsdag med klar Luft og rigtig blive betaget af dens Skønhed, dens storslaede vide Udsigt.

Inden længe fattede vi atter afsted, den første Dag havde været saa rig paa Oplevelser og Indtryk, hvorfor vi fandt det ganske dejligt, da vi stoppede op ved Vandrehjemmet i Vollerup, Als. Efter en Kaffetaar og Andagt ved Frk. Mikkelsen slumrede vi ind.

Næste Dag var det et herligt Sommervejr. I Sønderborg saa vi Slottet, hvorefter Turen gik til Dybbøl, og her havde vi rigtig god Tid.

Første Gang man kommer til Dybbøl, er det en stor Oplevelse, og det bliver det ved med at være hver Gang. Da vi stod i Skanserne begyndte Lærer Lindskov med at sige: »Vi staar paa et nationalhelligt Sted.« Ja, netop derfor er det en Oplevelse, jeg finder det vanskeligt at udtrykke det, — men det hele taler sit stærke, dybe Sprog, man føler sig rigere, naar man gaar derfra, man føler Trang til at takke for, at man fik denne Oplevelse med.

Herefter var nogle af os saa heldige at finde ned til Keramiker E. Ruge, hvor vi saa de skønne Ting i Keramik — og havde desuden Lejlighed til at se, hvordan Leret blev formet og siden behandlet.

Ved de to Soldaters Grav i Bøffelkobbel holdt vi stille og sang: »De vog dem, vi grov dem«. Inden længe naaede vi Graasten, og her saa vi Mindemuren for

Oberst Paludan Müller. Det er en nyere Tids Historie, men et Minde om, at ogsaa vor Tid fostrer Mænd, der virkelig vil kæmpe for Frihed og Ret.

Vi var ogsaa en Tur paa Slottet, hvor vi saa Kirkefløjen, der tjener som Sognekirke og er meget smukt udstyret. Vi gik desuden en Tur i Parken.

Den næste Del af Turen gik ud af Danmarks smukkeste Landevej. Sindet stemmes paa en egen Maade her, dels betages man af Naturskønheden og dels af, at Flensborg Fjord er en Sydgrænse. Man kigger over til Okseøerne, hvor Dronning Margrethe i hin Tid døde, man kommer pludselig til at tænke paa, om Danmark virkelig skal opleve at faa en ny Dronning Margrethe.

Ved Vandrehjemmet i Kollund holdt vi stille et Par Timer, og ved Korsvejen i Krusaa stoppede vi, dels for at se Mindemuren for de danske Gendarmer, der døde i tyske Koncentrationslejre, dels for at se Stenen fra 1920, hvor de i den senere Tid saa berømte Ord staar: »I skal ikke blive glemte.«

Herefter fortsatte vi til Løgumkloster Kirke, som vi fik meget grundigt forklaret. Naar man kommer i en af de gamle, smukke Kirker, kan man ikke lade være at undre sig over saa smukt, solidt og godt dette Arbejde er udført, og saa tænke paa, hvor faa Hjælpemidler de havde den Gang.

Senere paa Dagen ankom vi til Vandrehjemmet i Ribe. Og i den skønne Sommeraften gik vi Tur paa Voldene, saa paa Statuen af Dronning Dagmar, og desuden sejlede vi paa Ribe Aa ud til Kammer-slusen. Ja, Ribe er vel nok en rigtig gammel, hyggelig By, men praktisk at færdes i er den sikkert ikke. I Ferietiden gaar Vægteren sin Tur og synger Vægterversene hver Dag Kl. 22 og 23. Lidt før Kl. 22 stod vi sammen med mange andre Turister parate til at følge Vægteren rundt. Paa Slaget 22 kom den gamle Mand frem med Stjernestav og Lygte. Og da travede vi rundt i de toppede Gader i den dunkle Belysning af Gaslygterne — lyttende til

Vægterversene. Vi følte os hensat til de gode gamle Dage, da der var Fred og Ro, da Menneskene altid havde god Tid og aldrig var forjagede.

Lørdag Morgen saa vi den gamle, smukke Kirke og Udsigten fra Taarnet.

Da vi senere paa Vej mod Esbjerg fandt en dejlig Grøftkant, der endnu havde bevaret sit smukke Flora, gjorde vi holdt, og Forstanderen holdt Morgenandagt. I Grethe Nielsens Hjem i Andrup stoppede vi og nød en Kop Kaffe til vor Madpakke. Om Eftermiddagen var vi paa Fanø, hvor vi badede, kørte en Rundtur paa Øen og saa det smukke Mindesmærke i Sønderho.

Senere gik det atter mod Nord, næste Holdeplads var i Ellen Soløs Hjem i Astrup, hvor vi med voldsom Appetit gik løs paa Middagsmaden. I den skønne lune Sommeraften legede vi, for til sidst at slutte af med Andagt ved Lærer Lindskov. Forstanderen takkede for alt godt, og jeg tror, vi alle af Hjertet var med i den Tak for Turen, for den Venlighed og Gæstfrihed, vi havde mødt overalt.

Da vi senere naaede til Nr. Nisum var det »paa de Tider, man følger sig til Sengs.«

I. L.

En sommerrejse

Jeg vil vove at holde en ganske kort »time« i geografi, historie og litteratur og vil gøre det ved at tage Dem med på en lille ferietur over Sjælland.

Vi starter pr. cykle fra Korsør, og al Sjællands ynde møder os straks og kalder på sangen. Men nu bliver det strengere at klare bakkerne, og vi må tage den sidste stump til fods. Det skønneste landskab breder sig for vore øjne.

Hvad siger den vejviser? Trelleborg. Det er jo en gammel vikingeborg. Der må vi ud. »Hvorfor?« spørger I. »Hvad kommer disse gamle levninger os ved?« Jo, vi bør tage derud, for det er rigtigt, som Johs. V. Jensen synger:

Alvorlig taler ved alfarvej
med grønsvær tækket de gamles grave:

Henfarne slægter — forglem dem ej!
I arv de gav dig en ædel gave.
Henfarne slægter
i landets marv
sig ej fornægter.
Bevar din arv.

Hvad hånden former er åndens spor.
Med flint har oldbonden tømret, kriget.
Hver spån, du finder i Danmarks jord,
er sjæl af dem, der har bygget riget.
Vil selv du fatte
dit væsens rod,
skøn på de skatte,
de efterlod.

Ja, det var disse vore drabelige forfædre, der byggede og værnede riget. De er løverne i det danske rigsvåben.

Men nu er vi næsten i Slagelse. Dog, der fanges blikket af endnu en vejviser, og vi kører et lille stykke ud til krucifikset på Hellig Anders' høj. Trækorset er gammelt og skrøbeligt; men her har det stået i århundreder og vidnet om gammelt og smukt fromhedsliv i vort folk. — Altså et vidnesbyrd om hjerterne i vort rigsvåben.

Så går farten gennem Slagelse. Et lille øjeblik er vi standset ved den gamle latinske skole; men i dag vil vi først og fremmest ud til ruinerne af Antvorskov kloster. Det er kun lidt, der er levnet; men tankerne går tilbage. Det var altså her, Hans Tavsen var munk, og det var her, han stred sine første kampe for reformationens sag. Det er den 2. juli, og netop i dag er det 420 år siden, at Hans Tavsen i København fremlagde protestanternes trosbekendelse. Godt, at den danske kirke fik denne fornyelse, så evangeliets klare lys kan skinne for vort folk.

Og så kører vi mod Sorø. Længe før vi når byen, kommer vi gennem nogle af vort lands smukkeste skove. Så suser vi forbi søen, drejer ned gennem byen for at standse ved Sorø Akademi. Vi bliver helt misundelige på den ungdom, der får lov at leve i så herlige omgivelser. Det er et stort privilegium, og det kan de takke Ludvig Holberg for. Hans statue står inde i haven: en sirlig gammel herre med paryk, knæbukser og spændesko. Tænk, hvor underligt, at denne nordmand skulle

komme herved og frelse vort sprog fra vanære og spot.

Så går vi ind i den gamle klosterkirke, hen forbi Holbergs kiste og op bag alteret. Her ligger Absalon begravet. Billedet på ligstenen er gråt og stift; men fra historietimerne mindes vi en mand, der var fuld af sprudlende liv. Det var jo denne kampglade biskop, der lærte os, at vi er borgere i to riger. Vi er fødte til borgerskab i Danmark; men vi er også døbt til at være borgere i Guds rige.

Det er nu blevet aften og tussmørke, og vi går en stille aftentur langs søen. Den stille, smukke sommeraften taler til sind og hjerte, og vi kan slet ikke lade være at nynne: »Fred hviler over land og by«. Ordene kommer helt af sig selv, og det er jo ikke så underligt, for det er jo her, de er blevet til. — Deroppe i det gule hus boede Ingemann, og henne i hjørnet af kirkegården ligger hans grav. Her ved Sorø sø har han digtet de vidunderlige morgen- og aftensange, vi bruger så meget, og her har han skrevet sine historiske romaner. Alt omkring os ånder af historie. Der er lys oppe i klosterets gamle portbygning, og tankerne flyver helt naturligt tilbage til »Valdemar Sejrs«. Mon det er den gamle Saxo, der sidder derinde og prenter sine »Danernes bedrifter«.

Næste morgen kører vi videre, og snart får vi øje på tvillingtårnene på Fjenneslev kirke, vi er altså i Absalons barndoms egn; men nu dukker endnu et grålighvidt kirkespir frem. Så er Ringsted i nærheden. Valdemarernes grave i St. Bendts kirke er meget simple — blot nogle enkelte ligsten i midtergangen; men hvor har vi meget at takke Valdemarerne for! De tre kirker: Sorø, Fjenneslev og St. Bendts i Ringsted fortæller så stille og stærkt om »Danmarks frelse i nødens tid«. Danmark var jo sikkert blevet en tysk provins, om ikke disse ranke mænd havde værget riget. Og hver gang Danmark er i fare må vi sige med Ingemann:

Stat op af graven, du slægt som døde!
Forkynd dit fald og afmal din brøde!
Advar os for Udslettelsens døm,
og vis os, hvorfra din frelse kom.

Det næste minde, vi sådan vil hente kraft af, finder vi nogle kilometer ude af landevejen mod Roskilde. Her er rejst en stor sten til erindring om 11 unge mænd, der blev skudt af tyskerne i sommeren 1944. De havde sat alt ind for under sidste krig at kæmpe for vort folks frihed. — »Hvis et folk vil leve, må nogle kunne dø!« De betalte med livet, og vi fik lov at bestå som frit folk — skam få vi, om vi glemmer deres offer.

Og se, der er de irgrønne spir over Roskilde domkirke. De ses viden om, så der er et godt stykke vej endnu. Domkirken med Danmarks kongegrave tager lang tid for den grundige turist. — Vi glæder os over Dronning Margrethes smukke sarkofag bag alteret, og vi dvæler et øjeblik ved Christian X's kiste; men så går vi ind i Christian IV's kapel med den pragtfulde udsmykning. Blikket fanges straks af maleriet med den unge konge på dommersædet. Han var rettens gode og uforfærdede vogter. — Ret! Hvordan er det egentlig gået til, at vort Folk blev et rets-samfund? Vi træder lidt tilbage og ser nu, at der oppe mellem vinduerne er et maleri, der desværre er vanskeligt at se for lyset. Vi prøver at skygge med hænderne; nu træder billedet tydeligt frem; det forestiller Jesu opstandelse. Ja, der har vi jo svaret! I over 1000 år har det danske folk levet under evangeliets forkyndelse, og trods al synd, trods al modstand er der dog sat tydelige spor i vort folks liv og retsopfattelse.

Nu lægger vi vejen mod nord, og gennem et vidunderlig skønt land når vi til Slangerup. Her i Thomas Kingos fødeby vil vi slutte vores lille sommerrejse.

Ländets skønhed har frydet os, og alle de historiske minder har manet os til tro-skab mod både folk og kirke, og nu syn-ger vi med Kingo:

Nu i sorry, nu i glæde,
nu i fald og nu i sæde,
ofte fuld af stor uro,
altid fuld af Jesu tro.

Thomas Kingo var barn af sin tid: fuld af liv, kraft og hovmod; men han var også

manden, der kunne ydmyge sig og angre; netop derfor blev han den store salme-digter. »Fuld af Jesu tro«. Ja, for der er ikke frelse i noget andet navn.

H. L. R.

(Tale ved elevstævnet, lidt ændret).

En unævnt skriver til bladet

Så har vi atter været til elevfest, og hvor var det skønt at samles så mange; for det er, som vi alle kender hinanden sådan en dag, og vi har da også så meget fælles, som vi må takke for.

Har du så rigtig fået sagt tak til din Herre og Frelser, fordi du fik lov til at nyde en sommer eller en vinter i Nissum?

Vi, der var så lykkelige at komme på højskole, vi står også i en ubetalelig gæld til mange. Først til dem, der fik os af sted, og dernæst til dem, der delte deres viden med os — enten det så var i klasseværelset til regning og geografi, eller det var på sløjdsalen eller i privaten.

Men vi har også pligt til at dele ud og om-sætte det, vi har modtaget. Vi skulle derfor alle gøre en indsats for at faa flere med i nissumflok-ken. Vi har ikke for intet været på højskole i Nr. Nissum, og vi vil stå sammen om den kære skole og de folk, der til daglig har deres gerning der.

Vi vil vise vor taknemlighed i gerning. Til næste år kommer vi så mange til elevfesten, at vi slår alle rekorder.

Bed og arbejd også for skolen.

HØJSKOLEPOST

Søndag d. 18. juni havde vi en meget hyggelig sammenkomst på Diakonissestiftelsen. — Vi blev enige om at sende vor skole og vore kammerater en hjertelig hilsen.

Inger Hald, Nr. Nissum. Agnes Jensen, Kursist.
Signe Olesen 32. Kristiane Gregersen 37.
Doris Nielsen 49. Helga Jensen, f. Hansen, 40.
Annalise Hansen 42. Fanny Hedegård 42.
Lydia Rasmussen 45. Krista Rasmussen 47.
Katrine Rasmussen 47. Inger Thuesen Nielsen 48.
Ane Elkjær Hansen 48. Nora Nielsen 47.
Søster Marie Rasmussen 41. A. Kristensen.

En fra 49 skriver:

»Ja, jeg er egentlig sådan en lykkelig pige, og

det blev jeg midt i vinterens mørke; da fandt jeg min frelser. Nu tror jeg ikke længere på fars og mors tro; nu er troen min egen, og hvor er det vidunderligt. Jeg har nok mærket, også på skolen, at Gud kaldte på mig — og ikke mindst den dag»

Vi takker Gud, som lod det lykkes.

Vandremappernes besøg

»Guldlånen« 40/41 d. 15/7. A. K.

Hilsener til elevfesten.

Munke-Bjærgby, 30/6 1950.

Vi tænker med tak på mangen god elevfests minder og sender en hjertelig hilsen til nuværende og forhenværende arbejdere ved NNH & NNE, til alle vore forhenværende elever og til alle vore tilstedeværende venner. Gud velsigne elevfesten 1950 for jer alle, i skæmt og i alvorstunder.

Familien Kaag er alle så raske, som det kan ventes.

Eders hengivne *Dagmar og Laurits Kaag.*

God fest. En særlig hilsen til jubilæumsholdet 39-40. *Anders Stokholm Frandsen, Dalby.*

Vore hjerteligste hilsener til alle elevfestens deltagere med ønsket om en god festdag.

Ingrid Gade og Ernst Hyldgaard.

Vi sender vore allerbedste hilsener til alle elevfestens deltagere, og det er vor bøn og vort håb, at I alle må få en rigtig vellykket festdag.

Kristine Flugt og Kristian Flugt
(1940, 48 og 49) (1946-49)

En speciel hilsen sendes til jubilæarerne fra 1940 med ønsket om, at mange må være mødt til festen, og at I der må få et rigtigt godt samvær.

De bedste hilsener. *Kristine Flugt.*

»Kære venner ved Nr. Nissum højskoles elevfest 1950 og særlig sommerfuglene fra 1925.

Jeg var jo til festen i 1949. — Det var første gang jeg var i Danmark, siden jeg rejste derfra i januar 26. Jeg havde en dejlig tid og ville ønske, jeg kunne være hos eder i dag. Mine tanker vil være hos eder.

Mange kærlige hilsener fra
Anna M. Mikkelsen, f. Sørensen,
Ludlow Ky, U.S.A.

Hilsenen kom desværre for sent til at blive læst op.

De øvrige hilsener kommer jeg til at undlade her! men hjertelig tak for dem.

Uafhentede gevinster

Lyserød serie nr. 43. En skjorte.
Grå serie nr. 155. Chokolade.
Gul serie nr. 71. En krave.
Gul serie nr. 121. En taske.

Glemte sager

En manchetskjorte, et spisebestik m. m. Skriv efter dem.

Må vi få nogle af de mange billeder, der blev taget ved elevfesten, så vi kan bringe dem i næste nr. af bladet. A. K.

Onsdag den 9. august vies i Nr. Nissum kirke frk. Mary Hald (1/4 49 til 1/8 50) og hr. lærer Jens Chr. Jensen.

Brudeparrets adresse: Nr. Nissum højskole. Bopæl: Hollingholt skole, Sunds.

Til lykke!

Adresseforandringer

Sommerskole

1949 Frk. Ina Lorenzen, Urup, Eg — I. L., Alling, Mølby.

Frk. Lydia Jakobsen, Rimsø, Tornled — Fru L. Sørensen, Aalesundsvej 7, Aarhus.

1948 Frk. Dagmar Haaning, Snoghøj, Gimsing, Struer — D. H., Voldhøj, Gimsing, Struer. Frk. Ruth Hansen, Hyrup mark pr. Stouby, Fru R. Tiedemann. Christoffers alle 96 st. tv., Søborg.

1947 Frk. Janne Frydendal, Gymnasiet, Rønde — J. F., »Nebel«. V. Vandet pr. Thisted.

Frk. Erna Munk Poulsen »Mariaforbundet«, Kastanievej 2, København V. — E. M. P., »Saron«, Stenbjerg, Snedsted.

1940 Frk. Martha Hedegaard, Børkop højskole, Børkop — M. H., Nybo, Idom, Holstebro.

I øvrigt: Frk. Elna Nielsen, c/o fru Christiansen, Frederiksberg Alle 66³, København V. — E. N., Søndergade 14, Gedsted.

Vinterskole:

48/49 Herman Jensen, Skibelund, Sdr. Stenderup — H. J., Svalehøjgaard, Ø. Syv, Viby Sjælland.

47/48 Kontrolass. Henry Jensen, H.u.h., Haslev — Soldaterhjemsleder H. J., KFUM's orlogshjem, Arresødalvej, Frederiksværk.

46/47 Niels E. Hornstrup, Hogager pr. Holstebro — N. E. H., KFUM's soldaterhjem, Viborg.

Johs. Væggemose, »Nørholm«, Skave, Holstebro — J. V., rekrut nr. 1837, 4. eskadron, 3. deling, Jysk dragonregiment, Randers.

43/44 P. Jeppesen, Mejrup, Holstebro — P. J., »Nørholm«, Skave pr. Holstebro.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og venneforening.

Redigeret af forstander A. Kristensen

M. CHRISTENSENS BOGTR. STRUER